

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **S. L.**, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 8, Černého 517/13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2017 č. j. MSK 78679/2017, ve věci správního deliktu,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 15.8.2017 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 26.1.2017 č. j. SMO/034981/17/DSČ/Sad a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyni za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta 1.500 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla tovární značky Škoda, RZ X nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly

dodržování povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 25.11.2015 v době nejméně od 12.15 do 12.25 hodin porušil blíže neustanovený řidič tímto motorovým vozidlem tovární značky Škoda, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě – Mariánských Horách na ulici Karasova u domu č. 5 nerespektoval svistou dopravní značku „B28“ – „Zákaz zastavení“ a ponechal uvedené vozidlo stát v její působnosti a zároveň na chodníku v místě, kde to není dovoleno dopravní značkou. Podle záznamů v centrálním registru vozidel byla v době skutku S. L., nar. X, trvale bytem H., H. 1875/1A, provozovatelem motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X a podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je jí jako provozovateli vozidla uložena povinnost zajistit, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Žalobkyně namítala, že správní orgán porušil § 125g odst. 2 silničního zákona a v důsledku téhož též § 125g odst. 3 téhož zákona, neboť souběžně stíhal dva správní delikty dle § 125f silničního zákona, aniž řízení o nich spojil do společného řízení, a tedy ani za ně neuložil společnou pokutu. Konkrétně se jedná o údajný správní delikt ze dne 30.10.2015, o kterém správní orgán rozhodl rozhodnutím ze dne 31.3.2016 č. j. SMO/120765/16/DSČ/Krp., sp. zn. S-SMO/390169/15/DSČ. V důsledku toho byla zkrácena na svých právech, neboť je nucena hradit dvoje náklady řízení a rovněž nedošlo k uplatnění absorpční zásady.

Žalobkyně dále namítala, že výrok neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci, dle jejího názoru z výroku není patrné, že by údajné porušení pravidel vykazovalo znaky přestupku a případně jakého, ačkoliv vykazování znaků přestupku dle silničního zákona je znakem daného správního deliktu podle § 125f odst. 1 písm. a) téhož zákona, a proto by tyto údaje měly být ve výroku uvedeny. Z výroku rovněž není patrné, jaká konkrétní ustanovení byla údajným jednáním řidiče jejího vozidla porušena, ačkoliv právě porušení pravidel silničního provozu je dalším znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 1 silničního zákona. Z výroku dále nevyplývají ustanovení, podle kterých jí byla uložena pokuta. Z výroku rovněž není patrný další znak dané skutkové podstaty, a to skutečnost, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Výrok je nezákonný také proto, že jím správní orgán žalobkyni omezil v zákonných možnostech, jakým může hradit pokutu a náklady řízení, správní orgán totiž výrokem určil, že žalobkyně může uložené povinnosti splnit pouze převodem na účet, správní orgán tedy překročil svou pravomoc, když žalobkyni určil, jak má splnit uložené povinnosti, čímž ji takový výrok krátí na jejích právech, neboť alternativní způsoby splnění povinnosti považuje žalobkyně za jednodušší a levnější. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť výrok je v rozporu s odůvodněním. V závěru odůvodnění správní orgán uvedl, že uložené povinnosti může žalobkyně splnit vedle převodu peněz na účet správního orgánu též poštovní poukázkou nebo v hotovosti na pokladně správního orgánu. Dále namítala, že ve výroku měla být uvedena též dodatková tabulka dopravní značky č. B28, přičemž tato zní: „mimo zásobování“. Pokud jí je kladeno za vinu porušení značky č. B28, lze z výroku dovodit, že měla být porušena značka bez dodatkové tabulky, což je však v rozporu se skutečností. Ve výroku by mělo být současně uvedeno tvrzení, že řidič vozidla neprováděl zásobování, neboť pouze v takovém případě by výrok obsahoval dostatek skutkových okolností k jednoznačnému závěru, že skutečně došlo ke

správnímu deliktu, který je žalobkyni kladen za vinu. Výrok je nesrozumitelný, neboť je jím žalobkyni kladeno za vinu, že řidič vozidla současně stál na chodníku a současně stál v zákazu zastavení. Zákaz zastavení nepochybně na chodníku platit nemůže. Až z odůvodnění vyplývá, že vozidlo žalobkyně mělo zčásti stát na chodníku a zčásti v zákazu zastavení. Žalobkyně má za to, že tato okolnost by měla být patrna již z výroku. Správní orgán rozhodoval o dvou správních deliktech spáchaných v jednočinném souběhu, neboť za samostatný správní delikt je nutné považovat jak údajné stání na chodníku, tak údajné stání v zákazu zastavení. Správní orgán tuto skutečnost nijak nerespektoval a ani ve výroku neuvedl, že rozhodoval podle § 125g odst. 2 a § 125g odst. 3 silničního zákona, jakož ani ve výroku nereflektoval to, že rozhoduje o dvou správních deliktech a nikoli pouze o jednom. K namítaným vadám výroku žalobkyně konečně namítala, že popis skutkového výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je koncipován jako zjištění Městské policie Ostrava, případně jako údaje z centrálního registru vozidel. Z výroku tedy není zcela zřejmé, zda se jedná o zjištění správního orgánu, resp. z výroku lze celkem jednoznačně dovodit, že se naopak jedná o zjištění jiných subjektů, které správní orgán do výroku pouze překopíroval, přičemž z výroku není zcela zřejmé jeho stanovisko k těmto cizím skutkovým závěrům. Takový stav výroku nelze aprobovat.

Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgány neprokázaly, že by údajně porušené dopravní značení bylo právně závazné, neboť nedoložily opatření obecné povahy, kterým by tato značka byla na dané místo stanovena podle § 77 odst. 5 silničního zákona. Touto otázkou se správní orgány ani nezabývaly, v čemž žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Správní orgán se též měl ex offio zabývat tím, zda řidič vozidla nespadal pod výjimku dané dopravní značky, tj. zda se nejednalo o zásobování. Správní orgány skutečnost, že daná dopravní značka měla dodatkovou tabulku „mimo zásobování“, zcela přehlédly, v čemž žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a rovněž nezákonnost, neboť nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že došlo k porušení předmětné dopravní značky. Ani jeden ze správních orgánů také neodkazuje na vyhl. č. 30/2001 Sb., která stanovuje význam údajně porušené dopravní značky, v čemž žalobkyně opět shledává nepřezkoumatelnost.

Dle žalobkyně správní orgán neprokázal ani to, že by místo, na kterém vozidlo bylo ponecháno, skutečně bylo chodníkem. Pasport komunikace v tomto směru nemůže postačovat, neboť se jedná o dokument vytvořený správcem komunikace, tedy soukromoprávním subjektem, který je odlišný od silničního správního úřadu. Bylo proto nezbytné, aby správní orgán provedl důkaz konkrétním rozhodnutím příslušného silničního správního úřadu, který rozhodl o tom, že dané místo je užíváno právě jako chodník.

Nebylo také prokázáno, že by předmětné vozidlo na daném místě stálo. Fotografie ve spise nebyly pořízeny v dostatečném časovém odstupu a nadto nejsou datovány. Nebylo prokázáno ani to, že by k údajnému správnímu deliktu došlo právě dne 25.11.2015 v čase 12.15 až 12.25 hodin. Správní orgány pouze uzavřely, že se jednalo o stání, aniž tyto závěry jakkoli odůvodnily. Nadto pokud strážník na daném místě setrval podle úředního záznamu, který sám o sobě nemůže posloužit k prokázání rozhodné skutečnosti, pouze 10 minut, nemohl by ani tento při svědecké výpovědi

vyloučit, že se jednalo pouze o zastavení. Žalobkyně uvedla, že podle řidiče jejího vozidla se jednalo pouze o zastavení.

Žalobkyně dále uvedla, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017, kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobkyně s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozovala, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1.7. do 13.7.2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Žalobkyně požadovala, aby napadená rozhodnutí byla zrušena a bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého by její odpovědnost byla posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Žalobkyně současně odmítla, že by údajný správní delikt zavinila, neboť učinila vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jejím vozidlem předešla.

V závěru pak žalobkyně polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce o vedení společného řízení žalovaný uvedl, že si vyžádal spis Magistrátu města Ostravy sp. zn. S-SMO/390169/15, z něhož zjistil, že věci správního deliktu, který je předmětem podané žaloby a správního deliktu, na který žalobkyně odkazuje, nemělo být vedeno společné řízení. Poukázal na to, že k jednání vykazující znaky přestupku v nyní řešené věci došlo dne 25.11.2015. Věc přestupku byla odložena 29.8.2016, příkaz byl doručen 13.10.2016, meritorní rozhodnutí nabylo právní moci 8.12.2016. Oproti tomu, k jednání vykazujícímu znaky přestupku ve věci, na kterou žalobkyně odkazuje jako na věc, která měla být s nyní řešenou věcí projednána ve společném řízení, došlo 30.10.2015, přestupek byl odložen 9.2.2016 a příkaz byl doručen 11.2.2016, meritorní rozhodnutí nabylo právní moci 19.4.2016. Z výše uvedeného je zřejmé, že ve věci správního deliktu, který měl být údajně projednán ve společném řízení, řízení pravomocně skončilo již dne 11.2.2016, oproti tomu správní orgán v nyní projednávané věci věc přestupku odložil až dne 29.8.2016 a dne 13.10.2016 bylo příkazem zahájeno řízení o správním deliktu. Řízení o správních deliktech se tak zcela minula. Tyto dva skutky pak byly zcela v souladu se zákonem projednány samostatně a byla vydána dvě samostatná rozhodnutí.

K namítaným vadám výroku žalovaný vyslovil názor, že výrok rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem. Jednání vykazující znaky přestupku bylo podrobně popsáno ve výroku rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí je rovněž zcela jednoznačné, čím se žalobkyně dopustila správního deliktu, jaká sankce jí byla uložena. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje zcela podrobný popis přestupkového jednání s uvedením jednotlivých porušení povinností neznámého řidiče, který se měl přestupkového jednání dopustit. Žalovaný připomenul, že předmětem žaloby je správní delikt provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Tomu také odpovídá výrok napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že nebyla způsobena dopravní nehoda, je jednou ze základních podmínek, za jejíž nesplnění věc vůbec nemůže být řešena jako správní delikt provozovatele vozidla.

Rozebírání takových skutečností je pak toliko předmětem odůvodnění rozhodnutí, kdy ze spisové dokumentace je zcela patrné, že k dopravní nehodě nedošlo.

Informace o splatnosti pokuty na bankovní účet je informací navíc, která dle žalovaného patří do odůvodnění rozhodnutí.

K porušení dopravního značení žalovaný upřesnil, že žalobkyni není kladeno za vinu porušení dopravní značky, ale to, že v rozporu s ust. § 10 odst. 3 nezajistila jako provozovatel vozidla, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ze spisové dokumentace pak vyplývá, že se u dopravního značení žádná dodatková tabulka nenachází.

Skutkový stav věci má žalovaný za jednoznačně prokázaný a výrok napadeného rozhodnutí považuje za určitý a srozumitelný. Z výroku rozhodnutí je také jednoznačné, že žalobkyně byla v době spáchání skutku provozovatelem předmětného vozidla a dopustila se správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

K dalším námitkám žalovaný uvedl, že řidič je povinen řídit se dopravním značením. Jelikož se jedná o zákaz zastavení, nesmí v působnosti dopravní značky dojít ke stání ani zastavení vozidla.

Z přiloženého pasportu a fotografií pořízených na místě spáchání přestupku plyne, že se jednalo o stání na chodníku. Předmětná dopravní značka „Zákaz zastavení“ – B28, je upravena ve vyhlášce č. 294/2015 Sb., v níž je uvedeno, že značka zakazuje zastavení nebo stání, tj. uvedení vozidla do klidu, kromě případů vyvolaných okolnostmi v provozu na pozemních komunikacích, jako je např. stojící kolona vozidel. Vozidlo na daném místě nesmí stát a ani zastavit. Argumentace, že se dle řidiče jednalo pouze o zastavení vozidla, je tak zcela lichá.

Žalovaný dále uvedl, že v případě správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu není podmínkou zavinění. Řízení bylo zahájeno a pravomocně ukončeno před účinností nové právní úpravy. Zákon o odpovědnosti za přestupky nemohl být na danou věc aplikován. Účinnost nové právní úpravy zákona o odpovědnosti byla stanovena na 1.7.2017.

V závěru vyjádření žalovaný připomenul, že žalobkyně mohla všechny námitky uplatnit v řízení před správními orgány. Zdůraznil, že předmětem řízení je správní delikt provozovatele vozidla, nikoli přestupek řidiče vozidla. Jednání neznámého řidiče jednoznačně vykazovalo znaky jednání mající znaky přestupku a není potřeba rozsáhle řešit dopravní přestupek řidiče. Tímto směrem se však ubírají námitky žalobkyně.

Žalobkyně nesouhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání. K jednání soudu nařízenému na den 21.11.2017 se žalobkyně nedostavila, neúčast žalobkyně a jejího zástupce byla omluvena. Soud v souladu s ust. § 49 odst. 1, 3 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zástupce.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba ze dne 15.8.2017 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobkyni k rukám jejího zástupce dne 15.6.2017.

Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Z oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla, úředního záznamu strážníka vyplývá, že dne 25.11.2015 v době od 12.15 do 12.25 hodin strážník viděl motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, které stálo v Ostravě – Mariánských Horách na ulici Karasova u domu č. 5, a to v působnosti svislé dopravní značky „B28“ – „Zákaz zastavení“. Protože se u vozidla řidič nenacházel, vypsál strážník oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla, které poté vložil za stěrač vozidla a následně pořídil fotodokumentaci přestupku.

Z fotografií pořízených na místě přestupku je zřejmé, že motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X stojí v působnosti svislé dopravní značky „B28“ – „Zákaz zastavení“ s dodatkem „rajonové čišťení 26. – 27.11.2015 od 7.30 – 16.00 hodin“. Žádná jiná dodatková tabulka se u předmětné dopravní značky nenachází. Vozidlo tovární značky Škoda, RZ X stojí na chodníku v místě, kde to není dovoleno dopravní značkou. Předmětný chodník, na němž vozidlo stojí pravou částí, je zřetelně oddělen od vozovky. Podle výpisu z centrální evidence vozidel byla provozovatelkou předmětného motorového vozidla dne 25.11.2015 žalobkyně.

Ve spise je výpis z pasportu zařazení pozemní komunikace, ze kterého plyne, že komunikace v Ostravě – Mariánských Horách, na ulici Karasova, u domu č. 5 v místě, kde předmětné vozidlo částečně stálo na chodníku, je pozemní komunikace zařazená jako chodník při místní komunikaci.

Písemností ze dne 29.1.2016 byla žalobkyně vyzvána k úhradě částky 500 Kč a byla jí dána možnost sdělit písemně údaje o totožnosti řidiče, který řídil vozidlo v době spáchání přestupku. Písemnost byla žalobkyni doručena 2.2.2016 do vlastních rukou. 17.2.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno společností ODVOZ VOZU, s. r. o., že vozidlo řídil D. P., nar.X, bytem P. 7, O. 41. Písemností ze dne 19.4.2016 byl D. P. vyzván ke sdělení skutečností potřebných ke zjištění pachatele přestupku, a to ve lhůtě 15 dní od doručení písemnosti. Písemnost se na sdělenou adresu nepodařilo doručit, neboť na uvedené adrese byla takto označená osoba neznámá. Správní orgán I. stupně doručoval písemnost také na adresu trvalého pobytu. Tam byla zásilka doručena fikcí doručení 2.5.2016. 18.4.2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemnost označená jako „odvolání do rozhodnutí“, v němž žalobkyně uvedla, že se odvolává proti rozhodnutí vydanému pod sp. zn. S-SMO/390169/15/DSČ a uvedla, že v předmětný čas vozidlo řídil L. H. N., nar. X, bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa P., A. 362/11. Správní orgán I. stupně vyhodnotil uvedené podání jako sdělení osoby, jež řídila vozidlo v době spáchání přestupku a rovněž této osobě zaslal výzvu ke sdělení skutečností potřebných ke zjištění skutečného pachatele přestupku, a to ve lhůtě 15 dnů

od doručení písemnosti. Písemnost byla zaslána na obě adresy sdělené žalobkyní. Ani na jedné z adres se nepodařilo písemnost doručit. Správní orgán ověřil, že L. H. N., nar. X se v České republice nenachází a ani nenacházel. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, byl přestupek podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložen. Proti příkazu vydanému dne 13.10.2016, který byl doručen do datové schránky zmocněnce žalobkyně byl podán včasný odpor. Správní orgán I. stupně následně nařídil ústní jednání na 5.12.2016. Předvolání bylo doručeno téhož dne do datové schránky zmocněnce žalobkyně. O konání ústního jednání byla vyrozuměna také žalobkyně. Vyrozumění jí bylo doručeno do vlastních rukou 15.11.2016. Z protokolu ze dne 5.12.2016 vyplývá, že se žalobkyně ani její zmocněnec k ústnímu jednání nedostavili.

Ze správního spisu správního orgánu I. stupně plyne, že žalobkyně žádné námitky v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně nevznesla a žádná zjištění správního orgánu nevyvracela ani v odvolání, které podala blanketní formou a přes výzvu správního orgánu je nedoplnila.

Krajský soud předně poukazuje na to, že skutková podstata podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa, přičemž řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno a pravomocně skončeno dne 15.6.2017, tedy před účinností zákona č. 183/2017 Sb., z čehož plyne závěr, že uvedený zákon nemohl být na danou věc aplikován a také závěr, že námitky žalobkyně ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, jsou liché.

Prisvědčit nelze ani námitkám žalobkyně ohledně tvrzených vad výroku. Soud především opakuje, že skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá dikci ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobkyně porušila. Z výroku plyne, že se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a výrok obsahuje rovněž konkrétní právní ustanovení, na základě něhož jí byla uložena sankce. Okolnost, že porušení zákonného ustanovení nemělo za následek dopravní nehodu nebylo potřeba uvádět do výroku, neboť skutečnost, že dopravní nehoda nebyla způsobena, je jednou z podmínek bez jejíhož nesplnění by věc jako správní delikt provozovatele vozidla nemohla být vůbec řešena. Zmínka o tom je v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Ve výrokové části je rovněž uvedena lhůta ke splnění ukládané povinnosti a také údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Uvedl-li správní orgán ve výrokové části, že pokutu a náklady řízení je žalobkyně povinna uhradit ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí na označený účet, bylo tak učiněno správním orgánem v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Pokud v odůvodnění správní orgán uvedl, že stanovenou částku může žalobkyně uhradit jen na označený

účet s tím, že platbu je možno uskutečnit poštovní poukázkou, bankovním převodem nebo v hotovosti, nelze toto upřesnění shledávat rozporným s výrokem a nelze z něho ani dovozovat namítanou nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Nedůvodná je rovněž námitka žalobkyně, že ve výroku měla být uvedena též dodatková tabulka dopravní značky č. B28 – „Mimo zásobování“. Žádná takováto dodatková tabulka se u předmětné dopravní značky v okamžiku spáchání správního deliktu, jak plyne z oznámení přestupku a zejména z fotografií pořízených na místě přestupku, nenacházela. Stejně tak nelze přisvědčit námitce žalobce, že ve výroku mělo být uvedeno tvrzení, že řidič vozidla žalobkyně nevykonával zásobování. Dle názoru soudu se jedná o údaje, které patří do odůvodnění rozhodnutí. Na tomto místě soud poznamenává, že v průběhu správního řízení nebylo ani tvrzeno, že by řidič předmětného vozidla vykonával zásobování. K námitce žalobkyně, že výrok je nesrozumitelný, neboť jím je žalobkyni kladeno za vinu, že řidič jejího vozidla současně stál na chodníku a současně stál v zákazu zastavení a že zákaz zastavení nepochybně na chodníku platit nemůže a že je tedy žalobkyni kladeno za vinu jednání, které je objektivně nemožné, krajský soud opětovně opakuje, že skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt, tedy za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle názoru soudu není sporu o tom, že bylo zjištěno protiprávní jednání řidiče tím, že porušil dopravní značení „B28“ – Zákaz zastavení a stál částí vozidla na chodníku v místě, kde to není povoleno dopravním značením. Šlo o naplnění skutkové podstaty jediného správního deliktu. Pro objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je rozhodující právě porušení právní povinnosti provozovatele vozidla, neboť provozovatel vozidla nezajistil žádoucí stav, tedy aby při užití vozidla na pozemní komunikaci, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Z pasportu komunikace a fotografií pořízených na místě samém bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že vozidlo stálo na chodníku, žádné další důkazy k této okolnosti nebylo třeba provádět. K námitce, že nebylo prokázáno, že by předmětné vozidlo na daném místě stálo, soud uvádí, že dopravní značka „B28“ – Zákaz zastavení znamená, že řidič v působnosti této dopravní značky nesmí s vozidlem ani zastavit. Námitku žalobkyně, že nebylo prokázáno, že by její vozidlo na daném místě stálo a že se jednalo pouze o zastavení, proto akceptovat nelze. Jedná se o tvrzení zcela liché.

K polemice žalobkyně stran zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla, soud uvádí, že podstatným je skutečnost, že žalobkyně byla provozovatelkou označeného vozidla, přičemž vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní a záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek, či zda vůbec přenechá automobil kužívání jiné osobě. Je v zájmu provozovatele vozidla, aby při vědomí o povinnostech, které pro něho vyplývají ze zákonné úpravy, zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu a eliminoval tak negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout při užívání jeho vozidla. Soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 6 As 73/2016-40.

Nedůvodná je i námitka žalobkyně, že posuzovaná věc měla být ve správním řízení spojena ke společnému řízení s věcí č.j. SMO/120765/16/DSČ/Krp, neboť řízení se zcela minula. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na údaje uvedené žalovaným v písemném vyjádření k žalobě, které žalobkyně nezpochybnila.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 21.11.2017

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**